

Sygn. akt I C 3267/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa I. O.

przeciwko (...) S.A V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki I. O. kwotę 8.598,46 (osiem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt osiem 46/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.065,32 (cztery tysiące sześćdziesiąt pięć 32/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) od powódki kwotę 4,91 (cztery 91/100) złotych, od pozwanego kwotę 35,03 (trzydzieści pięć 03/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt: I C 3267/17 upr

UZASADNIENIE

Powódka I. O. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 10.001 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty.

Motywuując żądanie pozwu powódka wskazała, że swoje roszczenie wywodzi ze zdarzenia komunikacyjnego z dnia 3 lipca 2017r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność jej i jej męża. Zgłoszona przez powódkę szkoda zarejestrowana została przez pozwanego pod numerem (...). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 3.633,48 zł i taką też kwotę wypłacił powódce. Zdaniem strony powodowej powstała szkoda była w rzeczywistości znacznie większa niż ustalił to pozwany.

Pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub spisu kosztów.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany podniósł, iż jego zdaniem postępowanie likwidacyjne przeprowadzone zostało w sposób prawidłowy i wyczerpujący, a tym samym kwota przyznanego i wypłaconego

odszkodowania odpowiada rozmiarom doznanej szkody majątkowej. W ocenie pozwanego wypłacono kwota daje realna możliwość naprawy pojazdu w pełnym zakresie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 lipca 2017 r. doszło do kolizji drogowej, której sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(okoliczność niesporna; zeznania powódki k. 68 - 69)

W wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu powódki i jej męża marki O. (...) o nr rej. (...).

(bezsporne)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu jako ubezpieczycielowi sprawcy szkody. Decyzją z dnia 31 lipca 2017r. pozwany przyznał i wypłacił powódce tytułem odszkodowania wyłącznie kwotę 3.633,48 zł.

(dowód: decyzja k. 4, informacja o kosztach naprawy k. 5, kosztorys k. 69, kalkulacja k. 10 – 13, dokumentacja akt szkody k. 23 – 38, zeznania powódki k. 68 - 69)

Koszt naprawy powypadkowej pojazdu powódki w związku z uszkodzeniami powstałymi na skutek powyższej kolizji wynosi 12.231,94 zł przy przyjęciu do obliczeń cen części pochodzenia alternatywnego o jakości Q – szczegółowo opisanych w opinii biegłego K. G. oraz stawce rbg w wysokości 120 zł.

(dowód: opinia biegłego K. G. k. 75 – 83, opinia ustna k. 132 – 133, opinia uzupełniająca k. 135 - 139).

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powódki należało uwzględnić w przeważającej części.

Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dokumentom, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości.

Ponadto, przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powódki Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego K. G.. Biegły sporządził opinię zgodnie z zakreśloną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Zarówno opinia podstawowa jak i opinie uzupełniające były jasne, logiczne i spójne oraz odpowiadały na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinie nie zostały skutecznie zakwestionowane przez strony zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłych. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłego i przyjął je za własne.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

W opinii zasadniczej biegły wskazał, iż szkoda w pojeździe powódki winna zostać rozliczona jako szkoda całkowita. Z wyliczeń biegłego wynika bowiem, iż koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu części oznaczonych symbolem O, czyli części zamiennych nowych, oryginalnych, pochodzących bezpośrednio od producenta, wyniósłby 16.807,18 zł. Tym samym koszty naprawy samochodu przewyższałyby jego wartość przed szkodą, określoną przez biegłego na 15.400 zł. Niemniej jednak na rozprawie w dniu 13 grudnia 2017r. biegły przyznał, iż rozliczenie szkody jako częściowej byłoby zasadne, jednakże wyłącznie przy uwzględnieniu części (...), gdyż wówczas koszty naprawy pojazdu byłyby niższe od jego wartości w stanie nieuszkodzonym. Biegły wskazał bowiem, iż zważywszy na rodzaj elementów przewidzianych do wymiany (m.in. drzwi) możliwe jest zastosowanie części tego typu, gdyż ich produkcja odbywa się zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu, a ich jakość jest taka sama jak części oryginalnych producenta. W konsekwencji biegły dokonał ponownego wyliczenia szkody jako częściowej, przy przyjęciu do obliczeń cen części pochodzenia alternatywnego o jakości (...) oraz stawki rbg w wysokości 120 zł. W konsekwencji powyższego wartość szkody ustalona została na 12.231,94 zł.

Sąd w pełni podzielił pogląd wyrażony na rozprawie, w szczególności co do możliwości i kosztów naprawy pojazdu przy użyciu części pochodzenia alternatywnego o jakości (...) oraz stawki rbg w wysokości 120 zł. W ocenie sądu taki sposób naprawy jest zgodny z wolą powódki, ekonomicznie uzasadniony oraz zgodny z obowiązującymi przepisami, albowiem naprawa dotyczy części nie wpływających bezpośrednio na bezpieczeństwo użytkowników. Zatem szkoda powódki zamyka się w kwocie 12.231,94 zł. Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powódce odszkodowanie w kwocie 3.633,48 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 8.598,46 zł.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe przepisy, o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powoda.

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku. W pozostałym zaś zakresie powództwo oddalono.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc zdanie pierwsze stosunkowo je rozdzielając. Na koszty poniesione przez powódkę w łącznej kwocie 5.318 zł składają się: 501 zł – opłaty od pozwu, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 900 zł i 300 zł - zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz 3.600 zł - koszty zastępstwa procesowego. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 3.617 zł – 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3600 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Powódka wygrała proces w 85,98 %, przegrała zaś w 14,02 %. Wskazane wartości procentowe odpowiadają odpowiednio wysokości 4572,42 zł kosztów poniesionych przez powódkę oraz 507,10 zł kosztów procesu poniesionych przez pozwanego. Ostatecznie na rzecz powódki należało zasądzić od pozwanego różnicę wskazanych kwot, tj. 4.065,32 zł.

W pkt IV wyroku rozstrzygnięto o kosztach sądowych w oparciu o art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., nakazując ściągnąć od pozwanego

na rzecz Skarbu Państwa kwotę 35,03 zł, zaś od powódki kwotę 4,91 zł, tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Marzena Żywucka